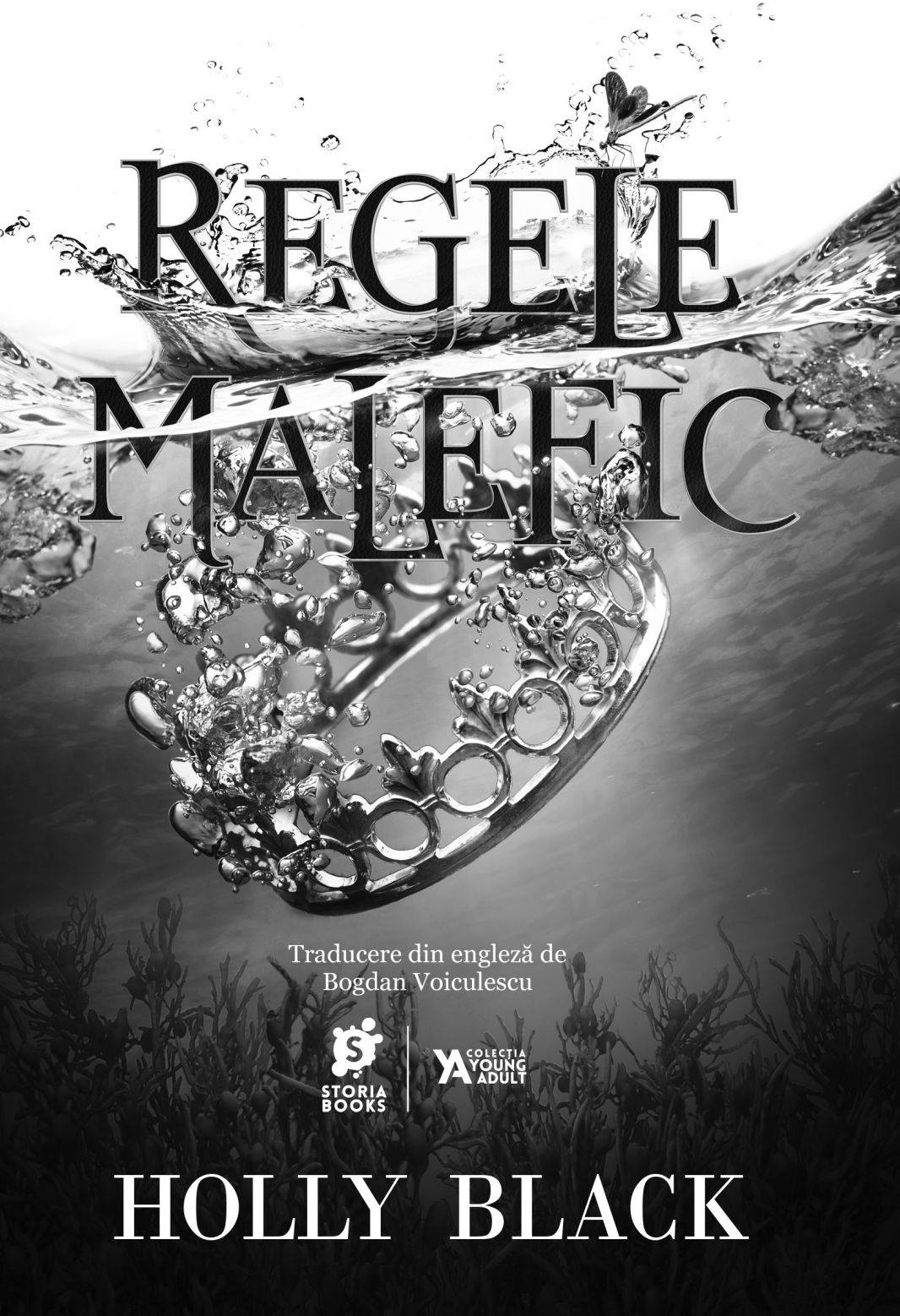

REGELE MALEFIC

A black and white artistic photograph. The top half shows a dynamic splash of water with a butterfly perched on a droplet. The bottom half shows a crown submerged in water, with bubbles rising from it. The title 'REGELE MALEFIC' is superimposed over the image.

REGELE MALEFIC

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

YA
COLECTIA
YOUNG
ADULT

HOLLY BLACK

Titlul original al acestei cărți este: *The Wicked King* de Holly Black.

Copyright © 2019 by Holly Black
All rights reserved

© Storia Books, 2019, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLACK, HOLLY

Regele malefic / Holly Black ; trad. din lb. engleză de Bogdan Voiculescu. - București : Storia Books, 2019

ISBN 978-606-94622-7-0

I. Voiculescu, Bogdan (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

CORECTOR: Rodica Crețu

COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

*Pentru Kelly Link,
din neamul sirenelor*

CARTEA ÎNTÂI

*Să-i spuneți că disprețuiesc
Cuvântu-i mârșav și grotesc
Și că-n ochii lumii îl numesc
Dușmanul meu de moarte;
Că de s-ar face voia mea,
Nicio coroană n-ar purta,
Ci îndată i-ar cădea
Și de supuși n-ar avea parte.**

– **Michael Drayton**

* Fragment din poemul „Nymphidia”; varianta în limba română aparține traducătorului (n.t.).

Prolog

Jude a ridicat sabia greoaie, de antrenament, și a luat prima poziție – gata de luptă.

Obişnuiește-te cu greutatea ei, îi spusese Madoc. Trebuie să fii suficient de puternică încât să lovești iar și iar și iar fără să obosești. Prima lecție este să devii tu atât de puternică.

Va fi dureros. Durerea te va întări.

Și-a fixat picioarele în iarbă. Vântul îi ciufulea părul, în timp ce trecea de la o poziție la alta. Prima: cu sabia în față, înclinată într-o parte, pentru a-i proteja trupul. A doua: cu mânerul înălțat, astfel încât lama părea un corn pe cap. A treia: cu sabia la șold, apoi coborâtă în față, cu o relaxare înșelătoare. Și a patra: din nou sus, la nivelul umărului. Din fiecare poziție se putea ataca sau para cu ușurință. Aceste lupte erau ca șahul: trebuia să anticipezi mișcarea adversarului și să o contracarezi fără a fi atins.

Dar era un șah jucat cu tot trupul. Un joc care o lăsa istovită, plină de vânătași și supărată pe lumea întreagă și pe sine însăși.

Sau poate că mai degrabă era ca mersul pe bicicletă. Când învățase să meargă pe bicicletă, în lumea oamenilor, căzuse de multe ori. Pe genunchi a adunat atâtea cruste, încât mama ei s-a temut că ar putea rămâne cu cicatrici. Dar Jude a demontat singură roțile ajutătoare și nu a catadicsit să meargă cu grijă

pe trotuar, așa cum făcea Taryn. Jude voia să meargă pe carosabil, cu viteză, așa cum făcea Vivi, iar, dacă în felul ăsta s-ar fi ales cu pielea julită și plină de pietriș, ei bine, atunci, seara tatăl ei i-ar fi curățat rănilor cu o pensetă și cu asta basta!

Uneori lui Jude i se făcea dor de bicicletă, dar nu avea de unde să ia una pe Tărâmul Zânelor. În schimb, aici avea broaște uriașe, ponei subțiri, verzui, și cai cu ochi învăpăiați, supli ca niște umbre.

Și avea arme.

Și-l avea pe ucigașul părinților ei, care-i devenise tată vitreg. Madoc, generalul Înaltului Rege, care voia s-o învețe cum să călărească cu viteză prea mare și cum să lupte până la moarte. Cu oricâtă forță l-ar fi atacat cu sabia, nu făcea decât să-i stârnească râsul. Îi plăcea furia ei. O numea *foç*.

Și ei îi plăcea această furie. Mai bine furioasă decât speriată. Mai bine să țină minte că era o muritoare printre monștri. Aici nu mai avea varianta roților ajutoare.

În celălalt capăt al câmpului, Madoc o trecea pe Taryn printr-o serie de poziții de luptă. Taryn știa și ea să folosească sabia, dar întâmpina alte dificultăți decât Jude. Avea postura mai corectă, dar detesta luptele. Folosea tactici evidente de apărare și atac, astfel încât era ușor să o ademenești să facă o serie de mișcări previzibile și apoi să o surprinzi cu o lovitură ieșită din tipar. De fiecare dată când se întâmpla așa, Taryn se înfuria, de parcă Jude ar fi încurcat pașii prestabiliți ai unui dans, și nu ar fi învins-o în luptă.

— Vino aici, a strigat-o Madoc pe Jude de dincolo de întinderea de iarbă argintie.

A pornit spre el, cu sabia atârnată peste umăr. Soarele tocmai apunea, însă zânele sunt ființe crepusculare și pentru ele ziua nu era nici la jumătate. Cerul era brăzdat în culorile cuprului și aurului. Jude a inspirat adânc mireasma de pin. Preț de o clipă s-a simțit ca un copil care învață un sport nou.

— Hai să ne luptăm, le-a îndemnat Madoc când s-a apropiat. Voi două împotriva acestui soldat bătrân.

Taryn s-a rezemat de sabie, iar vârful s-a adâncit în pământ. Nu era bine s-o țină așa – se uza tăișul –, dar Madoc nu a certat-o.

— Puterea, a spus el. Puterea este abilitatea de a obține ce vrei. Puterea este abilitatea de a deveni cel care ia deciziile. Și cum obținem puterea?

Jude s-a dus lângă sora ei geamănă. Era evident că Madoc aștepta un răspuns, dar și că se aștepta la unul greșit.

— Învățând să luptăm corect? a răspuns ea, ca să zică totuși *ceva*.

Când Madoc i-a zâmbit, i-a văzut vârfurile caninilor de jos, mai lungi decât restul dinților. I-a ciufulit părul și Jude a simțit pe creștet vârfurile ascuțite ale unghiilor lui ca niște gheare, nu cât să o doară, doar cât să-și amintească cu cine avea de-a face.

— Obținem puterea luând-o, pur și simplu.

Madoc a arătat spre un deal nu prea înalt, pe care se înălța un păducel.

— Din următorul exercițiu haideti să facem un joc. Acela e dealul meu. Cuceriti-l.

Foarte hotărâtă, Taryn a plecat în pas de marș spre deal, cu Jude în spatele ei. Madoc a mers la pas, zâmbind cu toți dinții.

— Și acum? a întrebat Taryn, fără prea mult entuziasm.

Madoc a privit în zare, de parcă atunci ar fi inventat regulile.

— Acum trebuie să-l apărați.

— Stai, ce? a întrebat Jude. Să-l apărăm de tine?

— E un joc de strategie sau un exercițiu de luptă? a adăugat și Taryn încruntată.

Madoc a luat-o de bărbie și i-a ridicat privirea până la ochii lui aurii, de piscică.

— Ce sunt luptele, dacă nu un joc de strategie desfășurat cu mare viteză? i-a replicat el grav. Sfătuiește-te cu sora ta. Când soarele va ajunge la trunchiul aceluia copac, voi veni să cuceresc dealul. Ca să câștigați, e suficient să mă doborâți o singură dată.

Spunând acestea, a pornit spre un crâng din apropiere. Taryn s-a așezat pe iarbă.

— Nu vreau să fac așa ceva, a spus ea.

— E doar un joc, i-a amintit Jude neliniștită.

Taryn a privit-o îndelung – genul de privire pe care și-o aruncau când una dintre ele pretindea că lucrurile sunt normale.

— Bine, atunci *tu* ce zici să facem?

Jude a ridicat ochii la ramurile păducelului.

— Ce-ar fi ca una dintre noi să arunce cu pietre și cealaltă să-l înfrunte cu sabia?

— Bine, a spus Taryn, ridicându-se în picioare și începând să adune pietre în poalele fustei. Crezi că o să se supere?

Jude a clătinat din cap, dar a înțeles întrebarea lui Taryn. Dacă avea să le omoare din greșeală?

Trebuie să alegi dealul pe care ai să mori, îi spunea mama tatei. Era una dintre expresiile acelea ciudate pe care adulții se așteptau ca Jude să le priceapă, deși n-aveau niciun sens – cum ar fi „nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard“, „orice băț are două capete“ sau deosebit de misterioasa „pisicile pot să se uite la un rege“. Aflându-se acum pe un deal adevărat, cu o sabie în mâini, a înțeles mult mai limpede sensul acelei zicale.

— Ia poziție, a spus Jude și Taryn s-a cățarat numaidecât în păducel.

Jude a verificat umbra de pe copac, întrebându-se ce șiretlicuri pregătea Madoc. Cu cât aștepta mai mult, cu atât se întuneca mai tare. El vedea în întuneric, nu și Jude și Taryn.

Totuși, în cele din urmă, nu a recurs la niciun truc. Ivin-du-se dintre copaci, a năvălit peste ele, urlând de parcă ar fi condus o trupă de zeci de soldați. Lui Jude i s-au înmuiat genunchii de groază.

E doar un joc, și-a spus ea agitată. Dar, cu cât Madoc se apropia mai mult, cu atât trupul ei o asculta mai puțin. Toate instinctele ei animalice au intrat în alertă, pregătite de fugă.

Strategia lor părea puerilă acum, văzând cât de mare era el și cât de mici erau ele. I-a zburat gândul la mama ei sângărând pe podea, la mirosul măruntaielor ei care se revărsau pe afară. Amintirea îi bubuia în minte ca un tunet. Aici avea să moară.

Fugi!, o îndemna întregul ei trup. *FUGI!*

Nu, și mama ei fugise. Jude nu s-a clintit.

Și-a silit trupul să ia prima poziție, în ciuda faptului că picioarele îi tremurau. Avantajul era de partea lui Madoc, chiar și în pantă, pentru că în felul ăsta își lua avânt. Pietrele care cădeau peste el abia dacă-i încetineau pasul.

Jude a sărit în lături, fără să se mai obosească să pareze prima lovitură. Refugiindu-se de cealaltă parte a copacului, a evitat și a doua, și a treia lovitură. Însă a patra a trântit-o pe iarbă.

A închis ochii, așteptând lovitura fatală.

— Poți să ieși un lucru când nu te vede nimeni. Dar să-l păstrezi, chiar și atunci când toate avantajele sunt de partea ta, nu e deloc ușor, i-a spus Madoc râzând.

A ridicat privirea și a văzut că Madoc îi întindea mâna.

— E mult mai ușor să obții puterea decât s-o păstrezi.

Groaza lui Jude s-a risipit. A fost, până la urmă, doar un joc. Doar o lecție nouă.

— N-a fost cinstit, s-a plâns Taryn.

Jude n-a scos o vorbă. Nimic nu era cinstit în Tărâmul Zânelor. A învățat să renunțe la astfel de așteptări.

Madoc a ajutat-o să se ridice și a cuprins-o de umeri cu brațul său greoi. Le-a strâns la piept pe ea și pe geamăna ei. Mirosul a fum și sânge uscat, iar Jude s-a relaxat în brațele lui. Era bine să te îmbrățișeze cineva. Chiar și un monstru.

Capitolul 1

Noul Înalt Rege al Tărâmului Zânelor stă lungit pe tron, cu coroana așezată nonșalant într-o parte și cu mantia lungă, de un stacojiu infam, întinsă de la umeri până la podea. În vârful uneia dintre urechile lui ascuțite strălucește un cercel. Inele grele îi sclipesc pe articulații. Însă podoaba lui cea mai provocatoare este gura catifelată și posacă.

Arată exact ca un ticălos, după cum și este.

Stau alături de el, în onorabila funcție de seneshal. Se presupune că aș fi cel mai de încredere consilier al Înaltul Rege Cardan, așa că am grijă să joc acest rol, fără să dezvălui poziția mea adevărată – mâna ascunsă din spatele tronului, cu puterea de a-i impune regelui să mă asculte chiar și atunci când ar vrea să mi se opună.

Mă uit în mulțime după un spion de la Curtea Umbrelor. Cei de acolo au interceptat un mesaj trimis din Turnul Uitării, unde e întemnițat fratele lui Cardan, și, în loc să-l transmită destinatarului, urmează să mi-l aducă mie.

Iar asta e doar cea mai recentă dintre probleme.

Au trecut cinci luni de când l-am silit pe Cardan să urce pe tronul regatului Elfhome ca să-mi servească drept rege-marionetă, cinci luni de când mi-am trădat familia, de când sora mea a plecat cu fratele meu mai mic spre tărâmul muritorilor, departe de coroana pe care ar fi putut să o poarte, de când l-am înfruntat pe Madoc cu sabia scoasă.

Cinci luni de când am dormit mai mult de câteva ore odată.

Mi s-a părut un schimb avantajos – un schimb demn de o *zână*: am pus pe tron pe cineva care mă detestă, ca să-l feresc pe Oak de pericole. A fost palpitant să-l păcălesc pe Cardan să-mi jure supunere pentru un an și o zi, de-a dreptul captivant când planul meu a dat roade. Atunci, un an și o zi păreau o veșnicie. Dar acum trebuie să găsesc o soluție să-l țin la che-remul meu – și să-l împiedic să-mi facă probleme – și după acest termen. Îndeajuns de mult timp încât să-l las pe Oak să se bucure de ceea ce eu n-am avut: o copilărie.

În momentul de față, un an și o zi mi se par o nimica toată.

Și, în ciuda faptului că l-am pus pe Cardan pe tron prin propriile mele intrigi, în ciuda manevrelor pe care le fac ca să nu-l miște nimeni de acolo, nu pot să nu mă îngrijorez când văd cât pare de relaxat.

Conducătorii zânelor sunt legați de pământ. Ei constituie sângele și inima vie a țărâmului într-un mod mistic, pe care nu-l înțeleg pe deplin. Dar cu siguranță nu e așa în cazul lui Cardan, care s-a dedicat total unei vieți de trântor și care nu face nimic din ce înseamnă guvernare adevărată.

În mare parte, responsabilitățile sale par să se rezume la a-i lăsa pe locuitorii Tărâmului să-i sărute mâinile încărcate cu inele și să-l lingusească după cum au chef. Sunt sigură că asta îi e pe plac – să le primească săruturile, plecăciunile și ploconirile. În orice caz, vinul sigur îi place. Cere întruna să i se umple pocalul incrustat cu caboșoane cu un lichior palid, verzui. Mi se învâрте capul numai când îi simt mirosul.

Găsește o clipă de răgaz și ridică privirea la mine, ridicând dintr-o sprânceană.

— Te distrezi?

— Nu atât de bine ca tine, răspund eu.

Oricât i-aș fi displicut când eram la școală, acea antipatie era doar o lumină pâlpăită pe lângă flacăra constantă a urii

pe care mi-o poartă în prezent. Îmi zâmbește strâmbând din buze. Privirea îi sticlește malefic.

— Privește-i pe supușii tăi. Păcat că niciunul dintre ei nu știe cine e stăpânul lor adevărat.

Cuvintele lui mă fac să roșesc puțin. Are talentul de a transforma complimentele în insulte, în înțepături cu atât mai dureroase cu cât sunt tentată să le primesc drept complimente.

Am evitat să atrag atenția asupra mea la atâtea oșpețe. Acum toți mă văd, scăldată în lumina lumânărilor, îmbrăcată cu una dintre cele trei tunici negre aproape identice pe care le port seară de seară, cu sabia mea, Piarză-Noapte, la șold. Dansează în cercuri și cântă, își beau vinul auriu și născocesc ghicitori și blesteme, în timp ce eu îi supraveghez de pe podiumul regal. Sunt frumoși și cumpliți și poate că îmi disprețuiesc mortalitatea, ba chiar o ridiculizează, dar în final eu sunt aici, sus, pe când ei, nu.

Desigur, probabil că și asta e un fel de a mă ascunde. Probabil că nu fac altceva decât să mă ascund în văzul tuturor. Cu toate acestea, nu pot să neg că mă bucur de puterea asta și că, atunci când cântăresc situația mea, simt un fior de încântare. Aș fi vrut doar să nu observe și Cardan acest lucru.

Dacă mă uit cu atenție, o pot zări pe sora mea geamănă, Taryn, dansând cu Locke, logodnicul ei. Locke, care am crezut cândva că mă iubește. Locke, pe care am crezut cândva că l-aș putea iubi. Dar cea care îmi lipsește e Taryn. În asemenea nopți îmi imaginez cum ar fi să sar de pe podium și mă duc la ea, să încerc să-i explic de ce am făcut alegerile pe care le-am făcut.

Nunta ei are loc peste trei săptămâni și noi încă nu ne-am vorbit.

Îmi tot zic că trebuie să aștept să vină ea la mine. M-a făcut să par o fraieră, împreună cu Locke. Încă mă simt ca o fraieră când îi privesc. Dacă nu vrea să-și ceară iertare de la mine,

atunci măcar să fie ea cea care pretinde că nu e nimic de iertat. Poate că aş accepta chiar şi asta. Dar n-am să mă milogesc eu de Taryn.

O privesc cum dansează.

Nu are rost să mă uit după Madoc. Iubirea lui este parte din preţul pe care l-am plătit ca să ajung aici.

Un bărbat-zână scund şi zbârcit, cu o coamă de păr argintiu şi o haină stacojie îngenunchează în faţa podiumului şi aşteaptă să fie remarcat. Are manşetele împodobite cu bijuterii şi mantia sa e fixată cu o agrafă de forma unei molii, ale cărei aripi se mişcă de la sine. În ciuda posturii smerite, are o privire lacomă.

Lângă el stau două zâne ale dealurilor, cu braţe şi picioare lungi şi cu părul prin care parcă suflă vântul, deşi nu se simte nicio adiere.

Beat sau treaz, acum, că e Înalțul Rege, Cardan trebuie să-i asculte pe supuşii care îi cer să le judece vreo cauză, oricât de mică, sau să le facă vreo favoare. Nu înţeleg de ce ar alege cineva să-şi pună soarta în mâinile lui, însă locuitorii Tărâmului Zânelor sunt plini de capricii.

Din fericire, îi sunt mereu alături şi-l sfătuiesc în şoaptă, aşa cum face orice seneşal. Diferenţa e că, în cazul de faţă, el e obligat să mă asculte. Şi dacă se întâmplă ca în replică să-mi şoptească vreo două insulte oribile, ei bine, important e că e obligat să mi le spună în şoaptă.

Fireşte, acum se pune problema dacă merit toată puterea asta. *Nu am să comit nicio cruzime doar de dragul distracţiei*, îmi spun în sinea mea. *Asta trebuie să conteze în vreun fel.*

— Aşa, spune Cardan, aplecându-se în faţă şi făcând coroana să-i alunece şi mai mult pe frunte.

Ia o gură mare de vin şi le zâmbeşte celor trei.

— Trebuie să fie o problemă deosebit de gravă, dacă o aduceţi în faţa Înalţului Rege.

— Se poate să fi auzit deja de mine, spune bărbatul-zână. Eu sunt cel care a făurit coroana care vă stă pe cap. Mi se spune Fierarul Grimsen, cel de mult plecat în exil alături de Alderking. Acum oasele lui se odihnesc în țărână, iar în Fairfold a apărut un Alderking nou, după cum aici a venit un nou Înalt Rege.

— E vorba despre Severin, spun eu.

Fierarul se uită la mine, evident surprins că am vorbit. Apoi se întoarce iarăși către Înaltul Rege.

— Vă implor să mă primiți înapoi la Înalta Curte.

Cardan clipește de câteva ori, de parcă nu l-ar vedea bine pe petiționarul din fața sa.

— Păi, ai fost și tu exilat? Sau ai plecat de bunăvoie?

Îmi amintesc acum că mi-a povestit despre Severin, dar despre Grimsen nu mi-a zis nimic. Bineînțeles că am auzit de el. E fierarul care a făurit și fermecat Coroana Însângerată pentru Mab. Se spune că poate să făurească orice din metal, până și ființe vii – păsări din metal zburătoare, șerpi târători care pot să sară la atac. Tot el a făurit cele două săbii gemene, Caută-Inimă și Jură-Inimă, una care-și atinge mereu ținta și cealaltă care poate străpunge orice. Din păcate, le-a făurit pentru Alderking.

— Îi eram slujitor prin jurământ, spune Grimsen. Când fostul Alderking a fost exilat, am fost nevoit să plec odată cu el – și astfel, la rândul meu, să cad în dizgrație. Și, deși la Fairfold i-am făurit numai obiecte fără valoare, tatăl vostru a considerat totuși că serveam intereselor lui. Acum, din moment ce amândoi au murit, vă implor să-mi dați voie să-mi găsesc locul aici, la Curtea voastră. De veți pune capăt surghiunului meu, vă voi sluji cu un devotament care să egaleze înțelepciunea voastră.

Îl privesc pe micul fierar mai atent, convinsă, brusc, că se joacă cu vorbele. Dar în ce scop? Rugămintea lui pare sinceră,

chiar dacă nu și umilința lui, dar asta nu e de mirare, având în vedere faima de care se bucură.

— Prea bine, spune Cardan, mulțumit, se pare, că i-a fost cerut ceva lesne de dăruit. Exilul tău ia sfârșit, declară el. Jură-mi credință și vei fi bine-venit la Înalta Curte.

Afișând o durere sufletească demnă de o piesă de teatru, Grimsen face o plecăciune adâncă.

— Nobile Rege, cereți cel mai neînsemnat și mai îndreptățit lucru de la slujitorul vostru, însă eu, după ce am suferit atât din cauza unor asemenea jurăminte, ezit să le fac din nou. Vă rog să-mi îngăduiți următoarele: să dovedesc devotamentul pe care vi-l port prin fapte, și nu printr-un legământ.

Îmi las mâna pe brațul lui Cardan, dar el nu ia în seamă acest avertisment și se eliberează din strânsoarea mea. Aș putea să spun ceva și – datorită unui ordin pe care i l-am dat anterior – Cardan ar fi obligat măcar să nu mă contrazică, doar că nu știu ce să spun. Nu e puțin lucru să-l avem pe fierar aici, făurind pentru Elfhame. Poate că merită să-l acceptăm chiar și fără jurământ.

Și totuși în privirea lui citesc o satisfacție și o siguranță de sine cam exagerate. Suspectez o înșelăciune.

Dar Cardan îi răspunde înainte să dezleg enigma.

— Accept condiția ta. Mai mult, îți ofer un dar. Într-un capăt al curții regale se află un atelier vechi cu forjă. Ți-l încredințez și îți voi pune la dispoziție tot metalul de care ai nevoie. Aștept să văd ce vei făuri pentru noi.

Grimsen face o plecăciune adâncă.

— Bunăvoința voastră nu va fi uitată.

Situația asta mă îngrijorează, dar poate că sunt prea precaută. Poate e doar faptul că fierarul mi-e antipatic. Până să chibzuiesc problema, apare încă o petiționară.

O cotoroanță – atât de bătrână și de puternică, încât aerul dimprejur pare că pâraie sub puterea magiei sale. Are dege-